

Beatrix Potter Stories

Die Verhaal van Mnr. Tod

Ek het al baie boeke geskryf oor mense wat hulle goed gedra. Nou, vir 'n verandering, gaan ek 'n storie vertel oor twee onaangename karakters, met die name Tommy Brock en Mnr. Tod. Niemand sou Mnr. Tod “aangenaam” noem nie. Die hasies kon hom glad nie verdra nie; hulle kon hom van 'n halwe myl ver ruik. Hy het 'n swerwersgeaardheid gehad en jakelsagtige snorre; hulle het nooit geweet waar hy volgende sou wees nie.

Een dag het hy in 'n stokhuis in die kleinbos gebly en vrees ingeboesem by ou Mnr. Benjamin Bouncer se familie. Die volgende dag het hy ingetrek in 'n afgekapte wilgerboom naby die meer, waar hy die wilde eende en waterslang lewe laat skrik het. In die winter en vroeë lente kon hy gewoonlik aangetref word in 'n gate tussen die rotse bo-aan Bull Banks, onder Oatmeal Crag. Hy het 'n halwe dosyn huise gehad, maar was selde tuis.

Die huise was nie altyd leeg wanneer Mnr. Tod weg was nie; want soms het Tommy Brock ingetrek (sonder om toestemming te vra). Tommy Brock was 'n kort, stekelrige, vet, waggeldende persoon met 'n grynslag; hy het met sy hele gesig geglimlag. Sy gewoontes was glad nie aangenaam nie. Hy het perdeby-neste, paddas en wurms geëet; en hy het in die maanlig rondgewagel en dinge opgegrawe.

Sy klere was baie vuil, en aangesien hy bedags geslaap het, het hy altyd met sy stewels aan gaan slaap. En die bed waarin hy gaan slaap het, was gewoonlik Mnr. Tod s'n. Nou ja, Tommy Brock het soms konynpastei geëet, maar dit was net nou en dan baie klein kleintjies, en net wanneer ander kos regtig skaars was. Hy was bevriend met ou Mnr.

Bouncer — hulle was dit eens daaroor dat hulle die goddelose otters en Mnr. Tod nie kon verdra nie, en hulle het dikwels oor daardie pynlike onderwerp gesels. Ou Mnr.

Bouncer was al op gevorderde ouderdom. Hy het in die lente-sonskyn buite die konynhol gesit, met 'n serp om sy nek; en 'n pyp vol konyn-tabak gerook.

Die klein konyn babatjies was pas oud genoeg om hul blou ogies oop te maak en te skop. Hulle het gelê in 'n donserige bed van konynwol en hooi, in 'n vlak hol, apart van die hoofkonynhol. Om die waarheid te sê, ou Mnr. Bouncer het hulle heeltemal vergeet. Hy het in die son gesit en vriendelik gesels met Tommy Brock, wat deur die bos gestap het met 'n sak, 'n klein graafie waarmee hy gegrawe het, en 'n paar molvalle. Hy het bitterlik gekla oor die skaarsheid van fasant-eiers en het Mnr. Tod daarvan beskuldig dat hy dit strop. En die otters het al die paddas weggevat terwyl hy in die winter geslaap het – “Ek het al vir twee weke lank nie 'n ordentlike ete gehad nie. Ek leef op varkneute. Ek sal moet vegetariër word en my eie stert begin eet!” het Tommy Brock gesê.

Dit was nie juis 'n snaakse grappie nie, maar dit het ou Mnr. Bouncer laat giggel, want Tommy Brock was so vet, kort en altyd aan grynslag.

Ou Mnr. Bouncer het dus gelag en vir Tommy Brock gevra om tog asseblief binne te kom, om 'n sny saadkoek te proe en "n glas van my dogter Flopsy se primula-wyn."

Tommy Brock het homself met groot entoesiasme in die konynhol ingewring.

Toe rook ou Mnr. Bouncer nog 'n pyp en gee vir Tommy Brock 'n sigaar van koolblare, wat só sterk was dat dit Tommy Brock nog meer as gewoonlik laat grynslag het, en die rook het die hele konynhol gevul.

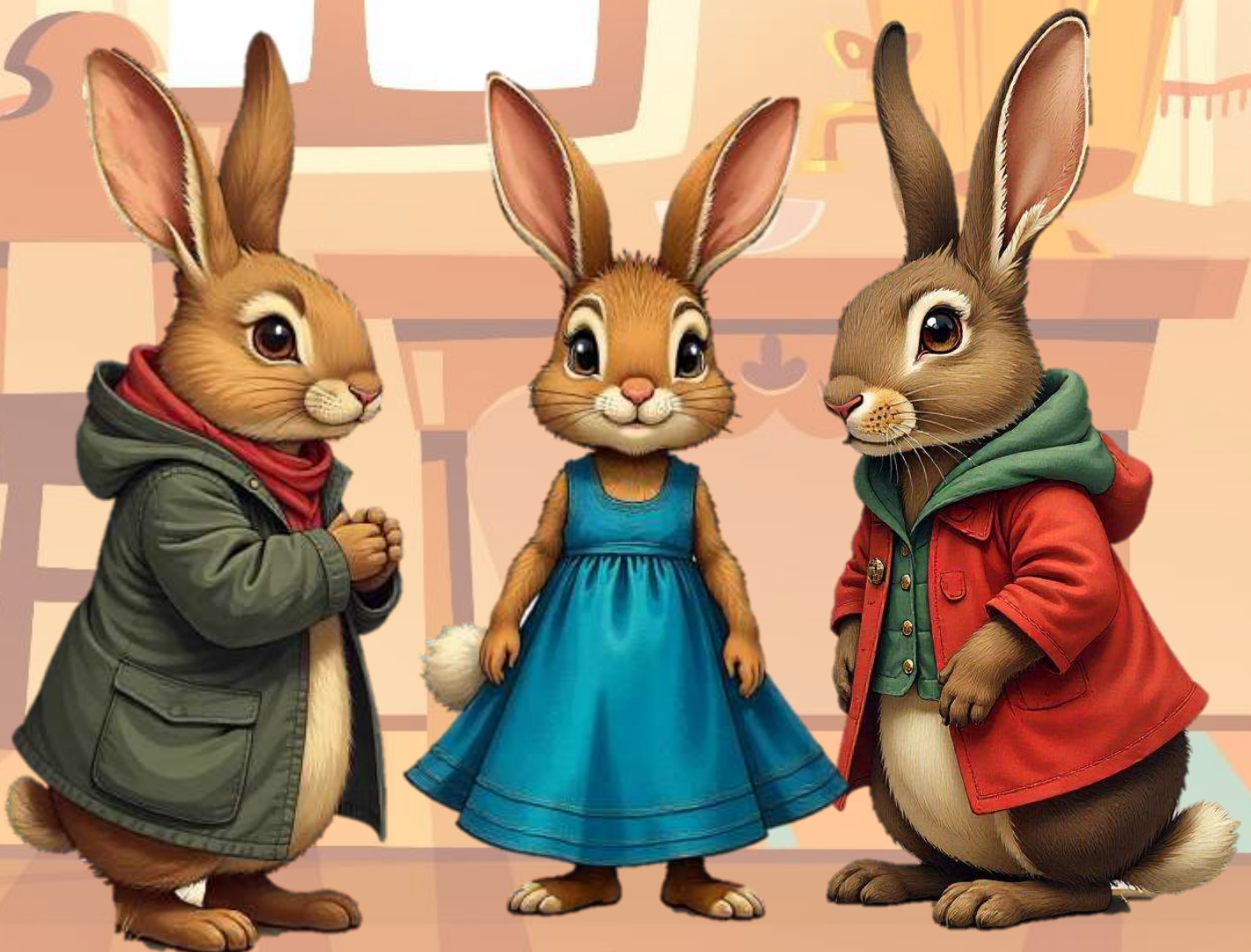
Ou Mnr. Bouncer het gehoes en gelag; en Tommy Brock het geblaas en geglimlag. En Mnr. Bouncer het gelag en gehoes, en sy oë toegemaak van al die kool rook...

Toe Flopsy en Benjamin terugkom, het ou Mnr. Bouncer wakker geword. Tommy Brock en al die jong konynbabatjies het spoorloos verdwyn!

Mnr. Bouncer wou nie erken dat hy iemand in die konynhol toegelaat het nie. Maar die reuk van das was onmiskenbaar, en daar was ronde, swaar swaar voetspore in die sand.

Hy was in onguns; Flopsy het haar ore gedraai van frustrasie en hom geklap.

Benjamin Konyn het dadelik agter Tommy Brock aan vertrek. Dit was nie moeilik om hom te volg nie – hy het duidelike voetspore agtergelaat en het stadig teen die kronkelende paadjie deur die bos opgestap.

Hier het hy mos en bosklawer omgegrawe. Daar het hy 'n redelike diep gat vir hondsdrif gegrawe, en 'n molval gestel.

'n Klein stroompie het die pad gekruis. Benjamin het ligvoetig oor gespring sonder om nat te raak; die das se swaar treë was duidelik sigbaar in die modder.

Die paadjie het gelei na 'n deel van die bos waar die bome uitgekap is; daar was blaarbedekte eikstompe en 'n see van blou hiasinte – maar die reuk wat Benjamin laat stilhou het, was beslis nie die reuk van blomme nie!

Mnr. Tod se stokhuis was voor hom, en vir een keer was Mnr. Tod tuis. Daar was nie net 'n vosagtige reuk as bewys daarvan nie – daar het ook rook uit die stukkende emmer gekom wat as 'n skoorsteen gedien het.

Benjamin Konyn het regop gesit en gestaar; sy snorbaarde het geruk.

Binne-in die stokhuis het iemand 'n bord laat val en iets gesê.

Benjamin het met sy poot gestamp en weggehardloop.

Hy het nooit gestop voordat hy aan die ander kant van die woud gekom het nie. Klaarblyklik het Tommy Brock in dieselfde rigting gedraai. Bo-op die muur was daar weer die merke van 'n dassie; en sommige rafels van 'n sak het aan 'n doringbos vasgehaak.

Benjamin het oor die muur geklim en in 'n weiveld beland. Hy het nog 'n nuutgesette molstrik gevind; hy was steeds op Tommy Brock se spoor. Dit was al laatmiddag. Ander konyne het uitgekóm om die aandlug te geniet. Een van hulle, in 'n blou jas en heeltemal alleen, was besig om met groot ywer vir perdeblomme te soek.

“Neef Pieter! Pieter Haas, Pieter Haas!” het Benjamin Konyne uitgeroep.

Die haas met die blou jas het regop gesit met sy ore regop gespít.

"Wat is fout, Neef Benjamin? Is dit 'n kat? Of John Hermelyn?"

"Nee, nee, nee! Hy het my hele familie gevang – Tommy Brock – in 'n sak – het jy hom gesien?"

"Tommy Brock? Hoeveel, Neef Benjamin?"

"Sewe, Neef Pieter, en almal is tweeling! Het hy hierdie pad gekom? Sê asseblief vinnig!"

"Ja, ja; nie tien minute gelede nie... hy het gesê hulle is ruspe; ek het wel gedink hulle skop maar hard, vir ruspe."

"Watter kant toe? Watter kant het hy gegaan, Neef Pieter?"

"Hy het 'n sak gehad met iets lewendigs daarin; ek het gesien hoe hy 'n molstrik stel. Laat ek dink, Neef Benjamin; begin van voor af en vertel my alles."

Benjamin het dit toe gedoen.

"My oom Bouncer het 'n betreuenswaardige gebrek aan oordeel vir iemand van sy jare getoon," het Pieter nadenkend gesê. "Maar daar is twee hoopvolle omstandighede: jou familie is lewendig en skop nog, en Tommy Brock het iets geëet. Hy sal waarskynlik gaan slaap en hulle vir ontbyt hou."

"Watter kant toe?"

"Neef Benjamin, kalmeer jousef. Ek weet baie goed watter kant toe. Omdat meneer Tod by die stok-huis tuis was, het hy na meneer Tod se ander huis gegaan – bo-op Bull Banks. Ek weet dit deels omdat hy aangebied het om 'n boodskap by Suster Katoenster te los; hy het gesê hy sal daar verbygaan."

(Katoenster het met 'n swart haas getrou en op die heuwel gaan woon.)

Pieter het sy perdeblomme weggesteek en die bekommerde ouer vergesel, wat heeltemal deurmekaar en gespanne was. Hulle het oor verskeie lande geloop en begin om teen die heuwel uit te klim; Tommy Brock se spore was duidelik sigbaar. Dit het gelyk asof hy die sak elke paar tree neergesit het om te rus.

"Hy moet baie uitasem wees, ons is reg agter hom – ons kan dit ruik. Wat 'n nare ou!" het Pieter gesê.

Die son het nog warm en skuins op die heuwelweivelde geskyn. Halfpad teen die heuwel uit het Katoenster in haar voordeur gesit, met vier of vyf halfgroot konyn kinders wat rondom haar gespeel het – een swart en die ander bruin.

Katoenster het vir Tommy Brock in die verte sien verbygaan. Toe hulle vra of haar man tuis is, het sy geantwoord dat Tommy Brock twee keer gerus het terwyl sy hom dopgehou het.

Hy het geknik en na die sak gewys, en dit het gelyk asof hy dubbel vou van die lag.

"Kom, Pieter, hy gaan hulle kook – kom vinniger!" het Benjamin Konyn gesê.

Hulle het al hoër en hoër geklim.

"Hy was by die huis – ek het sy swart ore uit die gat sien uitsteek."

"Hulle woon te naby aan die rotse om met hul bure te stry. Kom aan, Neef Benjamin!"

Toe hulle naby die woud bo-op Bull Banks kom, het hulle versigtig beweeg. Die bome het tussen opgehoopte rotse gegroei, en daar, onder 'n krans, het mnr. Tod een van sy huise gemaak. Dit was bo-aan 'n steil wal, met rotse en bosse wat daarvoor gehang het. Die hasies het versigtig nadergekruip, geluister en geloer.

Hierdie huis was iets tussen 'n grot, 'n tronk en 'n vervalde varkhok. Daar was 'n stewige deur, wat toe en gesluit was.

Die ondergaande son het die vensterruite laat gloei soos rooi vlamme, maar die kombuis vuur het nie gebrand nie. Dit was netjies gepak met droë stokkies, soos die konyne kon sien toe hulle by die venster inloer.

Benjamin het met verligting gesug.

Maar op die kombuistafel was daar voorbereidings wat hom laat ril het. Daar was 'n enorme leë tertbak met 'n blou wilgerpatroon, 'n groot vleismes en -vurk, en 'n kapmes.

Aan die ander kant van die tafel was 'n half oopgevoude tafeldoek, 'n bord, 'n glas, 'n mes en 'n vurk, 'n soutpotjie, mosterd en 'n stoel – kortom, voorbereidings vir een persoon se aandete.

Daar was geen mens of dier te sien nie, en geen jong konyne nie. Die kombuis was leeg en stil; die klok het gaan staan.

Pieter en Benjamin het hul neuse plat teen die venster gedruk en in die skemer ingestaar.

Toe het hulle om die rotse gekruip na die ander kant van die huis. Dit was klam en stink, en toegegroeï met dorings en rankplante.

Die konyne het in hul skoene gebewe.

"O, my arme konyn kinders! Wat 'n verskriklike plek – ek sal hulle nooit weer sien nie!" het Benjamin gesug.

Hulle het nader aan die slaapkamer se venster gekruip. Dit was toe en gesluit met 'n grendel, net soos die kombuisvenster. Maar daar was tekens dat hierdie venster onlangs oop was – die spinnerakke was versteur, en daar was vars, vuil voetspore op die vensterbank.

Die kamer binne was so donker dat hulle aanvanklik net 'n geluid kon hoor – 'n stadige, diep, gereelde snork-grom. En soos hul oë aan die duisternis begin gewoond raak, het hulle gesien dat iemand op mnr. Tod se bed lê en slaap, opgerol onder die kombers.

"Hy het met sy stewels aan gaan slaap," het Pieter gefluister.

Benjamin, wat heeltemal deurmekaar en gespanne was, het vir Pieter van die vensterbank afgetrek. Tommy Brock se snorkgeluide het aangehou – grommend en gereeld – vanaf mnr. Tod se bed. Daar was niks van die jong konyn familie te sien nie.

Die son het gesak, en 'n uil het in die woud begin roep. Daar het baie onaangename dinge rondgelê wat liever begrawe moes gewees het – konyn bene en skedels, hoenderpootjies en ander gruwels.

Dit was 'n aaklige plek – en baie donker.

Hulle is terug na die voorkant van die huis en het op elke moontlike manier probeer om die grendel van die kombuisvenster oop te kry. Hulle het probeer om 'n geroeste spyker tussen die vensterrame in te druk; maar dit was tevergeefs – veral sonder 'n lig.

Hulle het langs mekaar buite die venster gesit, gefluister en geluister. 'n Halfuur later het die maan oor die woud opgekom. Sy het helder, koud en duidelik geskyn – oor die huis tussen die rotse en deur die kombuisvenster in. Maar helaas, daar was geen konyn babatjies te sien nie!

Die maanlig het gefonkel op die vleismes en die tertbak, en 'n helder pad oor die vuil vloer gemaak. Die lig het 'n klein deurtjie in die muur langs die kombuiskaggel uitgelig – 'n ysterdeurtjie wat aan 'n baksteenoond behoort het, van daardie ou soort wat met bondels hout warm gemaak is.

En op dieselfde oomblik het Pieter en Benjamin opgemerk dat elke keer wanneer hulle aan die venster geruk het – die klein deurtjie oorkant het saamgeruk in reaksie. Die jong konyn familie was lewendig, toegesluit in die oond!

Benjamin was so opgewonde dat dit 'n wonder was hy het nie vir Tommy Brock wakker gemaak nie, wie se snorkgeluide steeds plegtig uit mnr. Tod se bed gekom het. Maar daar was eintlik nie veel troos in hierdie ontdekking nie. Hulle kon nie die venster oopmaak nie, en hoewel die jong konyne lewendig was – kon hulle hulself glad nie bevry nie; hulle was nog nie oud genoeg om te kruip nie.

Na baie gefluister het Pieter en Benjamin besluit om 'n tunnel te grawe. Hulle het begin om 'n paar tree laer teen die wal af te grou. Hulle het gehoop dat hulle dalk tussen die groot klippe onder die huis sou kon werk. Die kombuisvloer was so vuil dat dit onmoontlik was om te sê of dit van grond of van vlae gemaak was.

Hulle het ure lank gegrawe. Hulle kon nie reguit tunnel nie, weens klippe; maar teen dagbreek was hulle onder die kombuisvloer. Benjamin het op sy rug gelê en boontoe gekrap. Pieter se kloue was afgeslyt, en hy was buite die tunnel besig om sand weg te skop. HHy het uitgeroep dat dit oggend was – sonsopkoms, en dat die gaaitjies onder in die bos 'n geluid maak.

Benjamin Konyn het uit die donker tunnel gekom, die sand uit sy ore geskud, en sy gesig met sy pootjies skoongemaak. Elke minuut het die son warmer geskyn bo-op die heuwel. In die vallei onder was daar 'n see van wit mis, met die goue boomtoppe wat daardeur uitgesteek het.

Weer eens het daar vanuit die lande onder in die mis 'n kwaai gekrys van 'n gaai gekom – gevolg deur die skerp gillende blaf van 'n jakkals!

Toe het daardie twee konyne heeltemal hul sinne verloor. Hulle het die dwaaste ding gedoen wat hulle kon doen. Hulle het in hul kort nuwe tunnel ingehaas en hulself aan die bokant daarvan versteek – onder mnr. Tod se kombuisvloer.

Mnr. Tod was besig om teen Bull Banks uit te kom, en hy was in die slegste bui denkbaar. Eerstens was hy ontsteld omdat hy 'n bord gebreek het. Dit was sy eie skuld, maar dit was 'n porseleinbord – die laaste een van die eetstel wat aan sy ouma, ou Vossie Tod, behoort het.

Toe was die muggies ook vreeslik lastig. En hy het nie reggekry om 'n hen-fisant op haar nes te vang nie – en die nes het net vyf eiers bevat, waarvan twee vrot was. Mnr. Tod het 'n onvoldane nag gehad.

Soos gewoonlik, wanneer hy in 'n slegte bui was, het mnr. Tod besluit om van huis te verander. Hy het eers die afgekapte wilgerboom probeer, maar dit was klam, en die otters het 'n dooie vis daar naby gelos. Mnr. Tod hou van niemand anders se oorskietkos nie – behalwe sy eie.

Hy het teen die heuwel uit beweeg, en sy bui het glad nie verbeter toe hy onmiskenbare dassie-spore sien nie. Niemand anders grou so roekeloos mos uit soos Tommy Brock nie.

Mnr. Tod het sy kerie teen die grond geklap en gegrom van woede – hy het geraai waarheen Tommy Brock gegaan het.

Hy was nóg meer geïrriteerd deur die gaaivoël wat hom aanhoudend gevolg het. Die voël het van boom tot boom gevlieg en geskel, en elke konyn binne hoorafstand gewaarsku dat óf 'n motor óf 'n jakkals die plantasie opkom.

Een keer, toe dit skreeuend oor sy kop gevlieg het, het mnr. Tod daarna gehap en geblaf.

Hy het baie versigtig sy huis genader, met 'n groot, geroeste sleutel in die hand. Hy het gesnuffel, en sy snorbaarde het regop gestaan. Die huis was gesluit, maar mnr. Tod het getwyfel of dit werklik leeg was.

Hy het die geroeste sleutel in die slot gedraai – die konyne onder die vloer kon dit hoor. Mnr. Tod het die deur versigtig oopgemaak en ingegaan.

Die gesig wat mnr. Tod in sy kombuis aangetref het, het hom woedend gemaak. Daar was mnr. Tod se stoel, en mnr. Tod se tertbak, en sy mes en vurk, en die mosterd en soutpotjie, en sy tafeldoek wat hy opgevou in die kas gelos het – alles netjies uitgepak vir aandete (of ontbyt) – sonder twyfel vir daardie walglike Tommy Brock.

Daar was 'n reuk van vars grond en vuil dassie, wat gelukkig alle haasreuke oorweldig het.

Maar wat mnr. Tod se aandag regtig vasgevang het, was 'n geluid – 'n diep, stadige, gereelde snork-grom, wat uit sy eie bed gekom het.

Hy het deur die skarniere van die halfoop slaapkamerdeur geloer. Toe het hy omgedraai en haastig uit die huis gegaan. Sy snorbaarde het regop gestaan en sy jas se kraag het orent gestaan van woede.

Vir die volgende twintig minute het mnr. Tod aanhoudend versigtig die huis binnegesluip, en dan weer vinnig uitgehardloop. Stelselmatig het hy al verder gewaag – tot reg in die slaapkamer.

Wanneer hy buite die huis was, het hy woedend die grond opgegrou. Maar binne die huis... het hy nie van Tommy Brock se tande gehou nie.

Tommy het op sy rug gelê met sy mond oop, en 'n breë grynslag van oor tot oor. Hy het vreedzaam en gereeld gesnork – maar een oog was nie heeltemal toe nie.

Mnr. Tod het telkens in en uit die slaapkamer gegaan. Twee keer het hy sy loopstok saam ingeneem, en een keer het hy die kole-emmer gebring. Maar toe besluit hy anders en het dit weer uitgevat.

Toe hy terugkom ná hy die kole-emmer verwyder het, het Tommy Brock 'n bietjie meer op sy sy gelê – maar hy het selfs nog dieper aan die slaap gelyk. Hy was 'n ongeneeslik lui dier. Hy was glad nie bang vir mnr. Tod nie; hy was net té lui en gemaklik om te beweeg.

Mnr. Tod het weer die slaapkamer binnegekom, hierdie keer met 'n wasgoedlyn. Hy het 'n oomblik gestaan en na Tommy Brock gekyk, aandagtig geluister na die snorkgeluide. Dit was baie hard, maar het heel natuurlik geklink.

Mnr. Tod het sy rug op die bed gedraai en die venster oopgemaak. Dit het gekraak, en hy het met 'n skok omgedraai. Tommy Brock, wat een oog oopgemaak het, het dit vinnig weer toegemaak. Die snorkgeluide het aangehou.

Mnr. Tod se optrede was vreemd en ietwat onseker (want die bed was tussen die venster en die slaapkamerdeur). Hy het die venster 'n entjie oopgeskuif en die grootste deel van die wasgoedlyn daaruit gestoot – die haak aan die punt het in sy hand agtergebly.

Tommy Brock het met oorgawe gesnork. Mnr. Tod het 'n minuut lank gestaan en hom aangekyk; toe het hy die kamer verlaat.

Tommy Brock het albei oë oopgemaak, na die tou gekyk en geglimlag. Daar was 'n geluid buite die venster. Tommy Brock het vinnig sy oë weer toegemaak. Mnr. Tod het by die voordeur uitgegaan en om die huis na die agterkant gestap.

Op pad het hy oor die konyngat gestruikel. As hy geweet het wie binne is, sou hy hulle onmiddellik uitgegrawe het.

Sy voet het deur die tunnel gegaan – amper bo-op Pieter Konyn en Benjamin – maar gelukkig het hy gedink dit is nog een van Tommy Brock se streke. Hy het die tou van die vensterbank af opgetel, vir 'n oomblik geluister, en toe die tou aan 'n boom vasgemaak.

Tommy Brock het hom met een oog deur die venster dopgehou. Hy was verward.

Mnr. Tod het 'n groot, swaar emmer vol water by die fontein gaan haal, en daarmee gesukkel deur die kombuis en in sy slaapkamer in.

Tommy Brock het ywerig gesnork, met 'n effense snuifgeluid.

Mnr. Tod het die emmer langs die bed neergesit, die punt van die tou met die haak opgetel – gehuiwer, en na Tommy Brock gekyk. Die snorkgeluide was amper apoplekties; maar die glimlag was nie meer so breed nie.

Mnr. Tod het versigtig op 'n stoel geklim by die kopkant van die bed. Sy bene was gevaarlik naby aan Tommy Brock se tande.

Hy het opgereik en die punt van die tou, met die haak, oor die kop van die hemelbed gehang, waar die gordyne eintlik moes hang.

(Mnr. Tod se gordyne was opgevou en weggesit, aangesien die huis onbewoon was. Die bedsprei ook. Tommy Brock was net met 'n kombers toegemaak).

Mnr. Tod, wat op die wankelende stoel gestaan het, het aandagtig op hom afgekyk – hy was regtig 'n eersteprys-sluimeraar!

Dit het gelyk asof niks hom sou kon wakker maak nie – nie eers die klappende tou oor die bed nie. Mnr. Tod het veilig van die stoel afgeklim en probeer om weer op te klim met die emmer water.

Hy was van plan om dit aan die haak op te hang, sodat dit oor Tommy Brock se kop sou hang – om 'n soort stortbad te maak wat deur 'n tou van buite, deur die venster, bedien kon word.

Maar natuurlik, aangesien hy 'n skraalbeen-dier was (alhoewel wraakgierig en met sandkleurige snorbaarde), kon hy glad nie die swaar gewig tot by die haak en tou lig nie. Hy het hom amper uit balans getrek.

Die snorkgeluide het al hoe meer apoplekties begin klink. Een van Tommy Brock se agterpote het onder die kombes beweeg, maar steeds het hy vredig aanhou slaap.

Mnr. Tod en die emmer het sonder enige ongeluk van die stoel afgeklim. Na heelwat nadenke het hy die water in 'n wasbak en 'n waterkan uitgegooi. Die leë emmer was nie te swaar vir hom nie; hy het dit opgeheys en wankelend oor Tommy Brock se kop laat hang.

Sekerlik was daar nog nooit so 'n diep slaper nie! Mnr. Tod het op en af, af en op van die stoel geklim.

Omdat hy nie die hele emmer vol water op een slag kon lig nie, het hy 'n melkkan gaan haal en kwarte vol water geleidelik in die emmer geskep. Die emmer het voller en voller geword, en soos 'n slinger begin swaai.

Af en toe het 'n druppel oorgeplons, maar steeds het Tommy Brock gereeld gesnork en glad nie beweeg nie – behalwe een oog.

Uiteindelik was mnr. Tod se voorbereidings voltooi. Die emmer was vol water; die tou was styf gespan oor die kop van die bed en oor die vensterbank na die boom buite.

"Dit gaan 'n groot gemors in my slaapkamer maak, maar ek sou in elk geval nooit weer in daardie bed kon slaap sonder 'n deeglike lenteskoonmaak nie," het mnr. Tod gesê.

Mnr. Tod het een laaste kykie na die dassie gegee en stilweg die kamer verlaat. Hy het by die voordeur uitgegaan en dit agter hom toegemaak. Die konyn kon sy voetstappe hoor oor die tunnel. Hy het agter die huis om gehardloop, met die bedoeling om die tou los te maak sodat die emmer vol water op Tommy Brock sou val –

"Ek gaan hom wakker maak met 'n onaangename verrassing," het mnr. Tod gesê.

Die oomblik toe mnr. Tod weg is, het Tommy Brock vinnig opgestaan. Hy het 'n bondel opgerol, dit in die bed onder die emmer water gesit in sy plek, en toe ook die kamer verlaat – met 'n groot, breë glimlag.

Hy is kombuis toe, het die vuur aangesteek en die ketel opgesit om te kook. Vir die oomblik het hy hom glad nie gesteur daaraan om die konyn babatjies gaar te maak nie.

Toe mnr. Tod by die boom kom, het hy gevind dat die gewig en spanning die knoop so styf getrek het dat dit onmoontlik was om dit los te maak. Hy was genoodsaak om dit met sy tande deur te knaag.

Hy het meer as twintig minute lank gekou en geknaag. Uiteindelik het die tou met so 'n skielike ruk gebreek dat dit amper sy tande uitgetrek het – en hom heeltemal agteroor laat tuimel het.

Binne-in die huis was daar 'n groot gekletter en gespat, en die geluid van 'n emmer wat oor en oor rol. Maar geen gillenie.

Mnr. Tod was verward. Hy het doodstil gaan sit en aandagtig geluister. Toe het hy by die venster ingeloer. Die water het van die bed afgedrup, en die emmer het in 'n hoek gaan lê.

In die middel van die bed, onder die kombes, was daar 'n nat, platgedrukte iets – erg ingedruik in die middel, waar die emmer dit (so te sê oor die maag) getref het. Sy kop was met die nat kombes bedek, en het nie meer gesnork nie.

Daar het niks beweeg nie, en geen geluid was hoorbaar nie, behalwe die drup, drup, drup van water wat van die matras af getrek het.

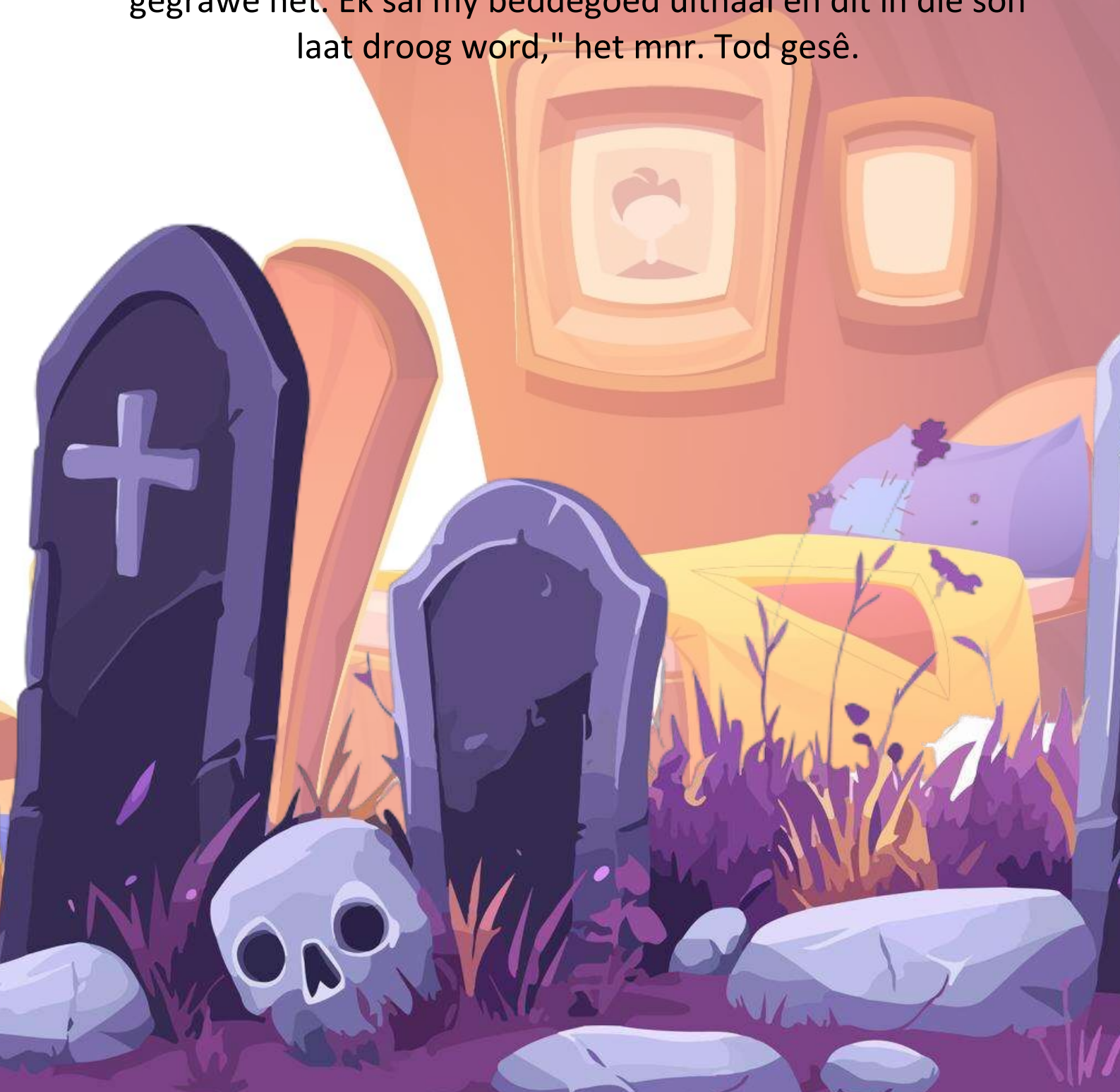
Mnr. Tod het dit vir 'n halfuur lank dopgehou, en sy oë het geglinster.

Toe het hy 'n sprongetjie gemaak en so vermetel geword dat hy selfs aan die venster geklop het – maar die bondel het nooit beweeg nie.

Ja – daar was geen twyfel daaroor nie, dit het selfs beter uitgewerk as wat hy beplan het. Die emmer het ou arme Tommy Brock getref en hom morsdood geslaan!

"Ek gaan daardie nare ou in die gat begrawe wat hy self gegrawe het. Ek sal my beddegoed uithaal en dit in die son laat droog word," het mnr. Tod gesê.

"Ek gaan die tafeldoek was en dit op die gras in die son uitsprei om te bleik. En die kombors moet in die wind gehang word, en die bed moet deeglik ontsmet en gelug word met 'n warmpan, en warm gemaak word met 'n warmwatersak."

"Ek gaan sagte seep en aap-seep kry, en allerhande soorte seep, en koeksoda en skropborsels, en Persiese poeier, en karbolsuur om die reuk te verwyder. Ek móét ontsmet. Dalk sal ek selfs swael moet brand."

Hy het haastig om die huis gehardloop om 'n graaf uit die kombuis te gaan haal – "Eers gaan ek die gat regmaak, dan gaan ek daardie persoon in die kombuis uitsleep..."

Tommy Brock het by mnr. Tod se kombuistafel gesit, en tee uit mnr. Tod se teepot in mnr. Tod se teekoppie ingegooi. Hy was heeltemal droog, het breed geglimlag, en toe die koppie kokende tee oor mnr. Tod uitgegooi.

Toe het mnr. Tod op Tommy Brock afgestorm, en Tommy Brock het met mnr. Tod vasgevat tussen die stukkende breekgoed – en daar het ’n geweldige geveg deur die hele kombuis plaasgevind.

Vir die konyne onder die vloer het dit geklink asof die vloer enige oomblik sou meegee by elke slag van vallende meubels.

Hulle het uit hul tunnel gekruip en tussen die rotse en bosse rondgesluip, angstig geluister.

Binne-in die huis was die lawaai verskriklik. Die konyne babatjies in die oond het bewend wakker geword – dalk was dit maar ’n geluk dat hulle toegesluit was.

Alles was omgekrap, behalwe die kombuistafel. En alles was stukkend, behalwe die kaggelrak en die kombuisskerm. Die breekgoed was aan flarde geslaan.

Die stoele was gebreek, die venster was stukkend, en die horlosie het met 'n slag geval. Daar was handevol van mnr. Tod se sandkleurige snorbaarde op die vloer.

Die vase het van die kaggelrak afgeval, die houers van die rak afgestort, en die ketel het van die stoof afgeval. Tommy Brock het met sy voet in 'n fles frambooskonfyt getrap.

En die kokende water uit die ketel het op mnr. Tod se stert
geval.

Toe die ketel val, was Tommy Brock – wat steeds breed
geglimlag het – boonop, en hy het vir mnr. Tod soos 'n
stomp al om en om gerol, uit by die deur.

Toe het die geblaas en gebyt buite voortgegaan, en hulle
het oor die wal afgerol, teen die heuwel af, stamp-stamp
oor die rotse. Daar sal nooit liefde wees tussen Tommy
Brock en mnr. Tod nie.

Sodra die kus skoon was, het Pieter Konyn en Benjamin Konyn uit die bosse gekom –

"Nou is dit tyd! Hardloop in, Neef Benjamin! Hardloop in en gaan haal hulle! Terwyl ek by die deur waghou."

Maar Benjamin was bang.

"O, o! Hulle kom terug!"

"Nee, hulle kom nie."

"Ja, hulle kom!"

"Wat 'n aaklige taal! Ek dink hulle het in die klipgroef afgeval."

Benjamin het steeds getwyfel, en Pieter het hom
aanhoudend gestoot.

"Wees vinnig, dis reg so. Maak die oonddeur toe, Neef
Benjamin, sodat hy nie sal agterkom hulle is weg nie."

Daar was beslis dol dinge aan die gang in mnr. Tod se
kombuis!

Tuis in die konyngat was dinge nie heeltemal gemaklik nie.
Ná 'n rusie tydens aandete, het Flopsie en ou Mnr.
Bouncer 'n slapelose nag gehad en weer tydens ontbyt
gerusie.

Ou Mnr. Bouncer kon nie langer ontken dat hy gaste na die
konyngat genooi het nie; maar hy het geweier om Flopsie
se vrae en verwyttende opmerkings te beantwoord. Die dag
het swaar verbygegaan.

Ou Mnr. Bouncer, baie nukkerig, het in 'n hoekie gesit, met 'n stoel versper. Flopsie het sy pyp weggevat en die tabak weggesteek. Sy was besig met 'n behoorlike opruiming en lenteskoonmaak om van haar gevoelens ontslae te raak. Sy het pas klaar gemaak.

Ou Mnr. Bouncer, agter sy stoel, het angstig gewonder wat sy volgende sou doen.

In mnr. Tod se kombuis, tussen al die chaos, het Benjamin Konyn versigtig sy pad na die oond gevind – deur 'n dik wolk stof. Hy het die oond deur oopgemaak, binne-in gevoel en iets warm en woelrig gevind. Hy het dit versigtig uitgehaal en weer by Pieter Haas aangesluit.

"Ek het hulle! Kan ons wegkom? Moet ons wegkruip, Neef Pieter?"

Pieter het sy ore gespit – die verafgeluide van 'n geveg het steeds deur die woud weerklink. Vyf minute later het twee konyne, uitasem en haastig, afgejaag gekom teen Bull Banks af, half dragend en half sleepend aan 'n sak tussen hulle – stamp-stamp oor die gras.

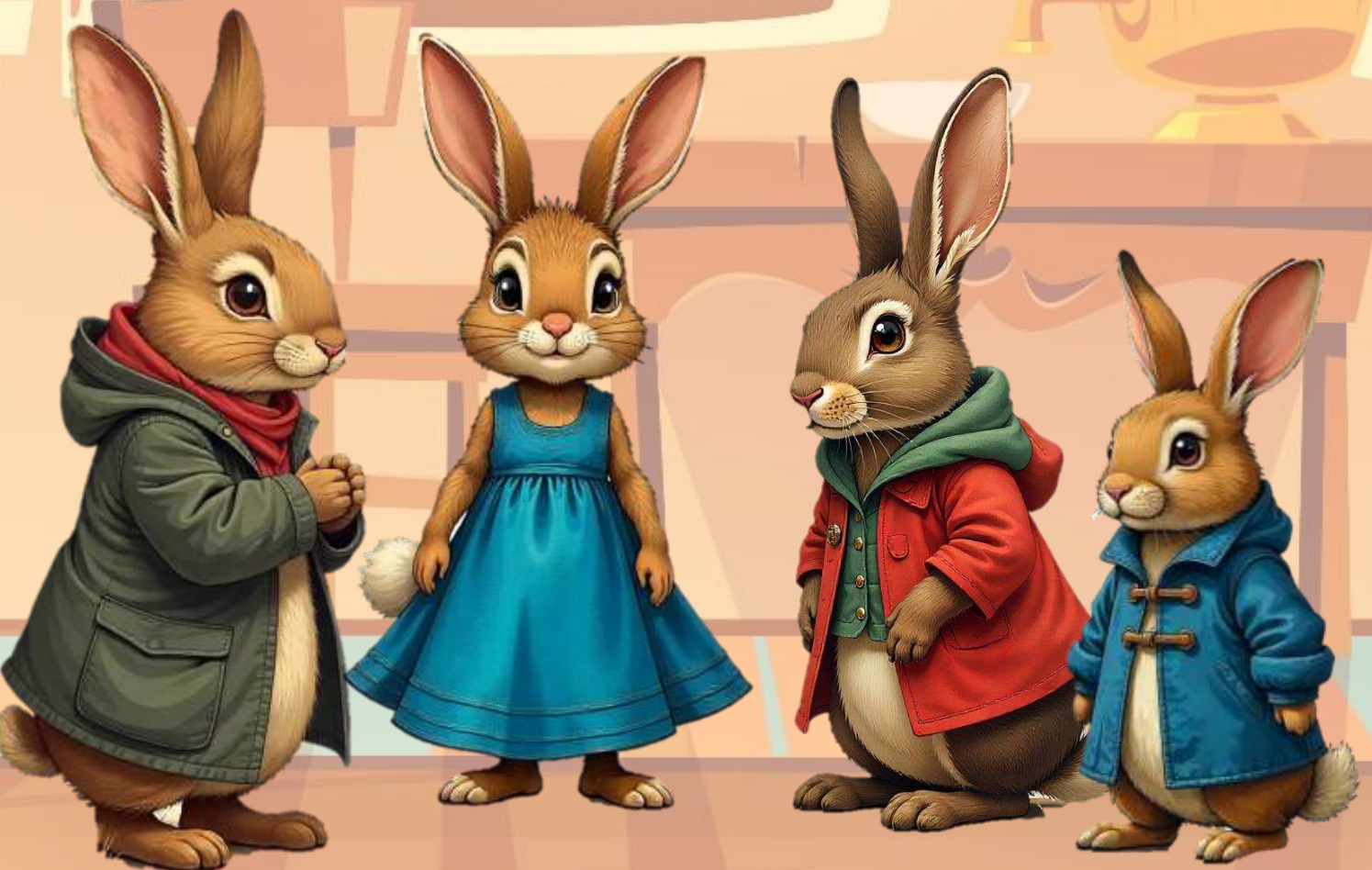
Hulle het veilig by die huis aangekom en in die konyngat ingestorm.

Groot was ou Mnr. Bouncer se verligting en Flopsie se vreugde toe Pieter en Benjamin triomfantlik met die jong konyn familie arriveer.

Die konyn babatjies was nogal deurmekaar en baie honger; hulle is gevoer en in die bed gesit. Hulle het gou herstel.

'n Lang nuwe pyp en 'n vars voorraad haas-tabak is aan Mnr. Bouncer gegee. Hy het ietwat waardig opgetree, maar het dit tog aanvaar.

Ou Mnr. Bouncer is vergewe, en hulle het almal saam
aandete geëet. Daarna het Pieter en Benjamin hul storie
vertel – maar hulle het nie lank genoeg gebly om die einde
van die geveg tussen Tommy Brock en mnr. Tod te kan
vertel nie.

